

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα αναιρεση βάλλει κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, με την οποία αυτό απέρριψε την προσφυγή της αναιρεσείουσας περί ακυρώσεως της αποφάσεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς, της 23ής Ιουλίου 2009, περί απορρίψεως της αιτήσεώς της για καταχώριση εικονιστικού σήματος, το οποίο αποτελείται από οριζόντιο συνδυασμό των χρωμάτων γκρι και κόκκινου.

Η αναιρεσείουσα στηρίζει την αίτηση αναιρέσεώς της σε παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009, η οποία ερείδεται σε τέσσερις λόγους.

Πρώτον, κατά την εξέταση του διακριτικού χαρακτήρα, το Γενικό Δικαστήριο βασίστηκε σε άλλο σημείο από αυτό του οποίου εξητήτο η καταχώριση. Το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε το σημείο στο σύνολό του, αλλά έλαβε απλώς ως βάση ένα κατά κάποιον τρόπο καμωμένο συνδυασμό χρωμάτων ανοιχτού γκρι/κόκκινου κυκλοφορίας. Οι ιδιαιτερότητες του συστήματος των χρωμάτων δεν ελήφθησαν υπόψη στην παρούσα περίπτωση, παρ' όλον ότι η συγκεκριμένη διάταξη των χρωμάτων αυτών στο σήμα που αποτελεί αντικείμενο της διαφοράς συνιστά μέρος της αιτήσεως καταχώρισεως του σήματος και συγκεκριμενοποιεί το σημείο.

Δεύτερον, κατά την εκτίμηση του διακριτικού χαρακτήρα, το Γενικό Δικαστήριο αγνόησε για ποιες συγκεκριμένες υπηρεσίες ζητήθηκε η καταχώριση του σήματος και εξέτασε τη δυνατότητα προστασίας σε σχέση με εντελώς άλλα προϊόντα. Η δήθεν έλλειψη διακριτικού χαρακτήρα του σήματος συνήχθη, στο πλαίσιο της αποφάσεως, από το γεγονός ότι ορισμένα αντικείμενα ή προϊόντα συνήθως παρουσιάζονται με τα επίμαχα χρώματα (τμήματα μηχανών σιδηροδρόμων και πίνακες ελέγχου σε σιδηροδρομικές διαδρομές, πινακίδες κυκλοφοριακής σήμανσης, δρύφρακτες ισόπεδες διαβάσεις και σήματα σιδηροδρομικής κυκλοφορίας καθώς και αμαξοστοιχίες και ακμές κρηπιδωμάτων). Όμως, δεν ζητήθηκε η καταχώριση του επίμαχου σήματος για τα εν λόγω προϊόντα. Το Γενικό Δικαστήριο δεν αιτιολόγησε γιατί η μη δυνατότητα προστασίας του επίδικου σήματος για συγκεκριμένα προϊόντα του τομέα των μεταφορών ή των σιδηροδρομικών μεταφορών θεμελιώνει επίσης τη μη δυνατότητα προστασίας του σήματος του οποίου ζητείται εν προκειμένω η καταχώριση και το οποίο καλύπτει υπηρεσίες.

Τρίτον, κατά την εκτίμηση του διακριτικού χαρακτήρα του σήματος, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχτηκε σε εσφαλμένες νομικές βάσεις, κρίνοντας ομοίως τον διακριτικό χαρακτήρα σημάτων που καλύπτουν προϊόντα και σημάτων που καλύπτουν υπηρεσίες. Το Γενικό Δικαστήριο αγνόησε το γεγονός ότι οι διαφορετικές κατηγορίες σημείων δεν γίνονται κατ' ανάγκη αντιληπτές από το κοινό κατά τον ίδιο τρόπο. Ενώ ο καταναλωτής δεν είναι ίσως συνηθισμένος να συναγάγει, από το χρώμα των προϊόντων ή της συσκευασίας τους χωρίς γραφικά ή λεκτικά στοιχεία την προέλευση των προϊόντων, δεδομένου ότι προϊόντα και συσκευασίες είναι συνήθως έγχρωμες, η κατάσταση στην περίπτωση των υπηρεσιών είναι εντελώς διαφορετική. Επειδή οι υπηρεσίες είναι εκ φύσεως άχρωμες, ο καταναλωτής αντιλαμβάνεται τα χρώματα όσον αφορά τις υπηρεσίες εντελώς διαφορετικά απ' ό,τι αντιλαμβάνεται τα χρώματα όσον αφορά τα προϊόντα. Επομένως, κατά την εκτίμηση του διακριτικού χαρακτήρα των χρωμάτων πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ προϊόντων και υπηρεσιών.

Τέταρτον, κατά την εκτίμηση του διακριτικού χαρακτήρα του συγκεκριμένου σήματος, το Γενικό Δικαστήριο διαστρέβλωσε τα συναφή πραγματικά περιστατικά και δεν αιτιολόγησε αρκούντως την απόφασή του. Χωρίς καμία αιτιολόγηση, το Γενικό Δικαστήριο υπέθεσε ότι οριζόντιες λωρίδες χρησιμοποιούνται συνήθως ως διακοσμητικά στοιχεία στα τραίνα. Επιπλέον, δεν ελήφθη υπόψη ότι στην παρούσα περίπτωση πρόκειται για την εκτίμηση του διακριτικού χαρακτήρα συγκεκριμένου έγχρωμου σήματος και όχι για λωρίδες σε σιδηροδρομικά βαγόνια γενικώς. Ομοίως, το Γενικό Δικαστήριο αγνόησε το γεγονός ότι η καταχώριση του σήματος που αποτελεί αντικείμενο της διαφοράς δεν ζητήθηκε για σιδηροδρομικά βαγόνια αλλά για υπηρεσίες της κλάσεως 39. Τέλος, η αναιρεσείουσα ανέφερε εκτενώς, συναφώς, ότι έγχρωμα στοιχεία στον τομέα των σιδηροδρομικών μεταφορών δεν γίνονται αντιληπτά ως διακοσμητικά στοιχεία, αλλά ως ενδείξεις προελεύσεως. Το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε τα εν λόγω επιχειρήματα της αναιρεσείουσας.

Προσφυγή της 15ης Φεβρουαρίου 2011 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Βασιλείου των Κάτω Χωρών

(Υπόθεση C-65/11)

(2011/C 130/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: Α. Nijenhuis και Δ. Τριανταφύλλου)

Καθού: Βασίλειο των Κάτω Χωρών

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, παραλείποντας να διαβουλευθεί με την επιτροπή ΦΠΑ και επιτρέποντας σε μη υποκειμένους στον φόρο να ενταχθούν σε ενιαία φορολογική μονάδα, όπως προκύπτει από την απόφαση VB91/347 της 18ης Φεβρουαρίου 1991, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 9 και 11 της οδηγίας 2006/112/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας (1),

— να καταδικάσει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 9, παράγραφος 1 της οδηγίας 2006/112/ΕΚ ορίζει ότι ως «υποκείμενος στον φόρο» νοείται οποιοσδήποτε ασκεί, κατά τρόπο ανεξάρτητο και σε οποιονδήποτε τόπο, οικονομική δραστηριότητα, ανεξάρτητα από τον επιδιωκόμενο σκοπό και τα αποτελέσματα της δραστηριότητας αυτής. Το άρθρο 11 της οδηγίας περί ΦΠΑ ορίζει ότι, μετά από διαβούλευση με τη συμβουλευτική επιτροπή για τον φόρο προστιθέμενης αξίας (εφεξής: επιτροπή ΦΠΑ), κάθε κράτος μέλος μπορεί να εκλαμβάνει ως ενιαίο υποκείμενο στον φόρο τα εγκατεστημένα στο έδαφος του ίδιου αυτού κράτους μέλους πρόσωπα, τα οποία είναι μεν ανεξάρτητα μεταξύ τους από νομικής άποψης, συνδέονται όμως στενά από χρηματοδοτικής, οικονομικής και οργανωτικής άποψης.

Κατά την Επιτροπή, οι Κάτω Χώρες παρέβησαν τις υποχρεώσεις που υπέχουν από τα άρθρα 9 και 11 της οδηγίας 2006/112/ΕΚ, επιτρέποντας σε μη υποκειμένους στον φόρο να ενταχθούν σε ενιαία φορολογική μονάδα. Επιπλέον, οι Κάτω Χώρες παρέβησαν το άρθρο 11 της οδηγίας περί ΦΠΑ, μη διαβουλευόμενες με την επιτροπή ΦΠΑ.

(¹) ΕΕ L 347, σ. 1.

Αναίρεση που άσκησε στις 16 Φεβρουαρίου 2011 η DTL Corporación, S.L. κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) στις 15 Δεκεμβρίου 2010, στην υπόθεση T-188/10, DTL Corporación, S.L. κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ)

(Υπόθεση C-67/11 P)

(2011/C 130/20)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: DTL Corporación, S.L. (εκπρόσωπος: A. Zuazo Araluze, δικηγόρος)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα σχέδια και υποδείγματα) και Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales, S.L.

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει εξ ολοκλήρου την απόφαση που εξέδωσε στις 15 Δεκεμβρίου 2010 το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) στην υπόθεση T-188/10,

— να δεχθεί τα ακόλουθα, πρωτοδίκως υποβληθέντα, αιτήματα:

- 1) να ακυρώσει την απόφαση που εξέδωσε στις 17 Φεβρουαρίου 2010 το δεύτερο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ στην υπόθεση R 767/2009-2,
- 2) να αντικαταστήσει την απόφαση αυτή με άλλη, απορρίπτοντας την ανακοπή που είχε ασκήσει η εταιρία GESTIÓN DE RECURSOS Y SOLUCIONES EMPRESARIALES, S.L., κατά της καταχώρισεως του υπ' αριθ. 515 33 25 εικονιστικού σήματος «SOLARIA» και επιτρέποντας την καταχώριση του εν λόγω σήματος για όλες τις υπηρεσίες των κλάσεων 37 και 42, ως προς τις οποίες ζητείται η καταχώριση,
- 3) να υποχρεώσει το ΓΕΕΑ και τους λοιπούς υπέρ του παρεμβαίνοντες στην παρούσα δίκη διαδίκους να φέρουν τα δικαστικά έξοδα της διαδικασίας

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

— δικονομικά ελαττώματα στη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, σε βάρος των συμφερόντων της ανααιρεσείουσας: δεν ελήφθη καθόλου υπόψη της η αίτηση αναστολής της διαδικασίας που υποβλήθηκε δυνάμει του άρθρου 77, στοιχεία γ' και δ', του κανονισμού διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου (άρθρο 58 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης),

— παράβαση του δικαίου της Ένωσης από το Γενικό Δικαστήριο: η απόφαση είναι αντίθετη στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 (¹) του Συμβουλίου — νυν κανονισμού 207/2009 (²) του Συμβουλίου —, για το κοινοτικό σήμα, διότι ρητώς γίνεται δεκτό ότι:

- α) το λεκτικό στοιχείο του επίδικου εν προκειμένω κοινοτικού σήματος είναι αυτό που κυριαρχεί στη συνολική εντύπωση που προκαλεί το σήμα αυτό,
- β) το εν λόγω λεκτικό στοιχείο δεν είναι το κυρίαρχο στη συνολική εντύπωση που προκαλεί το σήμα αυτό· πρόκειται για αντίφαση η οποία έχει καθοριστική επιρροή στην εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως (άρθρο 58 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης).

(¹) της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα, ΕΕ 1994, L 11, σ. 1.

(²) της 24ης Μαρτίου 2009, ΕΕ L 78, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Bundesverwaltungsgericht (Γερμανία) στις 18 Φεβρουαρίου 2011 — Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατά Υ

(Υπόθεση C-71/11)

(2011/C 130/21)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesverwaltungsgericht

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσείουσα: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας

Καθού: Υ

Έτεροι διάδικοι: Ο Vertreter des Bundesinteresses στο Bundesverwaltungsgericht· ο ομοσπονδιακός επιτετραμμένος για ζητήματα ασύλου στην Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Μετανάστευσης και Προσφύγων

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει το άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 2004/83/ΕΚ (¹) την έννοια ότι δεν αποτελεί πράξη διώξεως υπό την έννοια της προαναφερθείσας διατάξεως κάθε επέμβαση στη θρησκευτική ελευθερία, η οποία προσκρούει στο άρθρο 9 ΕΣΠΑΔ, αλλά υπάρχει σοβαρή προσβολή της θρησκευτικής ελευθερίας ως θεμελιώδους ανθρωπίνου δικαιώματος μόνον αν αυτή θίγεται επί της ουσίας της;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 1:

- α) Περιορίζεται η ουσία της θρησκευτικής ελευθερίας στην ομολογία πίστεως και σε εκδηλώσεις πίστεως σε οικογενειακό επίπεδο και επίπεδο γειτόνων ή μπορεί πράξη διώξεως υπό την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 2004/83/ΕΚ, να έγκειται επίσης στο γεγονός ότι, στη χώρα καταγωγής, η άσκηση της πίστεως δημοσίως οδηγεί σε κίνδυνο για το σώμα, τη ζωή ή τη σωματική ελευθερία και, για τον λόγο αυτόν, οι αιτών παραιτείται από αυτήν;